

Arrest

nr. 279 520 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Louizalaan 390 / 13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 21 november 2019 België binnen en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 20 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aangetekend wordt verzonden aan verzoekster, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger, geboren op X 1983 in X. U woonde bij uw ouders in. Omwille van uw nierziekte (waarvoor u drie keer per week een dialyse moet krijgen), kon u in Armenië niet verder studeren of werken.

In januari – februari 2019 leerde u A.G. kennen, die als politieagent werkte. Hij zocht contact met u op straat, wanneer u naar het ziekenhuis ging. Jullie leerden elkaar beter kennen en verloofden zich op 7 april 2019. Na de verloving werd jullie contact intenser. U merkte echter op dat A. u enkel belde vanop zijn werk of onderweg in de wagen. Uw oproepen beantwoordde hij niet 's avonds laat. Toen u zijn huurwoning wou zien, bracht hij u naar een huis waarvan u vermoedde dat het niet het zijne was. Eind augustus 2019 achtervolgde u hem (per taxi) naar huis. A. stapte uit zijn taxi bij een heel ander gebouw dan waar u was geweest. Toen u enkele dagen later terugkeerde en aan twee vrouwen op straat vroeg of A. daar woonde, bleek dat uw verloofde reeds getrouwd was en een kind had. Wanneer u A. hier telefonisch mee confronteerde werd hij kwaad. Diezelfde avond kwam hij naar jullie huis. Hij gedroeg zich agressief tegenover u en sloeg uw vader. U gaf hem de verlovingsring terug en zei dat het was afgelopen. Hij antwoordde dat u moest doen wat hij zei, anders zou hij u vermoorden. Nadien bleef A. bij jullie langskomen en bleef hij u lastig vallen. Toen u raad vroeg aan een priester adviseerde deze u om bescherming te zoeken. U bezocht het politiebureau op 1 oktober en diende een klacht in tegen A.. Later werd u opgebeld en gevraagd om langs te komen om verduidelijking te geven over uw klacht. In het politiebureau zat uw ex-partner A. samen met twee andere politieagenten. U werd door hen uitgelachen en gekleineerd. Diezelfde avonds belde A. u op en kwam hij bij u langs. Hij was opnieuw agressief tegen u en vertelde u dat hij met u zou afrekenen indien u nogmaals probeerde een klacht in te dienen. Sindsdien kwam u het huis niet meer alleen buiten, maar steeds in gezelschap van uw ouders.

Ook na dit incident bleef uw ex-partner bij u langskomen en gedroeg hij zich afschuwelijk. U durfde geen klacht meer tegen hem in te dienen en besliste het land te verlaten. Uw ouders brachten u naar de luchthaven. Op 21 november 2019 reisde u met het vliegtuig via Griekenland naar België. Op 22 november 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in België in. U weet niet waar uw ouders sinds uw vertrek verblijven.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, drie foto's van u en A., de inhoud van de klacht die u heeft ingediend en enkele documenten in verband met uw medische toestand.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt immers dat u nierpatiënt bent en drie keer per week een nierdialyse moet krijgen. U verklaarde tevens dat u naar de psycholoog ging omdat u slecht sliep en slecht droomde (CGVS p. 16). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werd u opgeroepen voor uw persoonlijk onderhoud op een dag dat u niet naar de dialyse moest. Verder werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. In tegendeel, u slaagde erin omstandige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw relaas.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Armenië uw ex-verloofde A.G. Hij bejegende u in het verleden agressief en bedreigde u meermaals met de dood.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Armenië een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in de zin van de Conventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Eerst en vooral blijven uw verklaringen met betrekking tot A. erg vaag.

Zo verklaarde u dat hij werkte als politieman. U kon echter bijna niets over zijn werk vertellen. Wanneer u gevraagd werd wat u over het werk van uw ex-verloofde wist, verklaarde u dat jullie daar niet over spraken. U zou daar geen verstand van hebben. Gevraagd bij welke politiedienst A. werkte, vertelde u dat hij vooral buiten, in de wijk werkte. Eénmaal zag u hem in het politiebureau. U wist echter niet wat uw ex-verloofde precies bij de politie deed en had geen enkel idee wat zijn taken en verantwoordelijkheden precies waren. U verklaarde hier niet in geïnteresseerd te zijn (CGVS p. 10). A. zou u wel hebben verteld dat hij soms werd overgeplaatst, maar wanneer u gevraagd werd of dit dan gebeurde toen jullie samen waren, herhaalde u slechts dat jullie nooit over zijn werk spraken en u hem nergens anders zag dan buiten en bij u thuis. U wist verder niet of uw ex-partner een rang bij de politie had, noch sinds wanneer hij bij de politie werkte. Gevraagd of A. ooit ander werk had gehad, antwoordde u dat dit niet gebeurde toen jullie samen waren (CGVS p. 10).

Ook over zijn persoonlijk leven bleven uw verklaringen vaag en oppervlakkig. Hoewel u met uw ex-verloofde over zijn ouders sprak (CGVS p. 7), kende u het patroniem van A. niet (CGVS p. 6). Uw verklaringen over zijn hobby's en interesses waren eveneens weinigzeggend. Hoewel u verklaarde dat u en A. tijdens jullie eerste ontmoeting spraken over wat jullie graag deden en wat jullie hobby's waren (CGVS p. 9), legde u oppervlakkige verklaringen af wanneer u hiernaar werd gevraagd. Zo verklaarde u dat A. niets anders deed buiten zijn werk wanneer jullie elkaar zagen. U zou niets hebben gemerkt van enige hobby's of zaken waar A. zich mee bezig hield in zijn vrije tijd en wanneer u gevraagd werd wat A. graag deed antwoordde u louter: "praten, overtuigen, dat deed hij graag" (CGVS p. 10). A. zou over de liefde en schoonheid spreken (CGVS p. 10).

Deze verklaringen over uw ex-verloofde zijn zeer oppervlakkig en algemeen. Er kan van u verwacht worden dat u meer zou kunnen vertellen over A.. Enerzijds omdat hij de persoon was met wie u van plan was te trouwen en uw toekomst uit te bouwen, anderzijds omdat A. degene is die u in Armenië vreest. Aangezien A. u met de dood bedreigde (en uw poging om bescherming te vragen door hem werd gesaboteerd), kan verwacht worden dat - indien u hier nog niet van op de hoogte was - u zich na aanvang van uw problemen geïnformeerd zou hebben over de precieze rang en functie van A. om uw vrees in Armenië correct in te kunnen schatten. Deze vage en oppervlakkige verklaringen doen niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relatie met A., maar ook aan uw voorgehouden vrees.

Verder kunnen uw verklaringen met betrekking tot wat er gebeurde na uw vertrek niet overtuigen.

Zo legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot de kennis die A. had omtrent uw verblijfplaatsen na uw vlucht uit Armenië. Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u aanvankelijk naar Griekenland reisde. Toen u daar aankwam belde u uw ouders om te laten weten dat u goed was aangekomen. Zij vertelden u dat A. wist dat u in Griekenland was (DVZ vragenlijst nr. 31 p. 12). Ook wanneer u gevraagd werd of u redenen had die een verzet om overdracht naar Griekenland rechtvaardigden, antwoordde u dat u niets tegen Griekenland had, maar dat uw ex-verloofde wist dat u daar was en u makkelijk zou kunnen vinden (DVZ vragenlijst nr. 33 p. 12). Tijdens het overlopen van de reisroute gaf u opnieuw aan dat uw ex-verloofde wist dat u in Griekenland verbleef (DVZ vragenlijst nr. 37 p. 13). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter iets anders. U vertelde daar dat uw ex-verloofde niet wist dat u in Griekenland was of naar Griekenland ging. Uw moeder liet u weten dat u naar een veiligere plaats moest reizen omdat A. na uw vertrek nog naar uw huis was langs gekomen en ruzie had gemaakt. U was uit schrik verder gereisd (CGVS p. 15). Deze twee versies van de feiten vallen echter op geen enkele manier met elkaar te rijmen. Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt omtrent de kennis die A. al dan niet zou hebben over uw verblijfplaatsen na uw vlucht, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven bleven de verklaringen die u aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van uw ouders en de problemen die zij kenden na uw vertrek erg vaag. Hoewel u tijdens uw interview op de DVZ op 10 februari 2020 verklaarde dat uw ouders in Yerevan woonden en u hun adres gaf (DVZ vragenlijst nr. 13 p. 7), verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS op 26 januari 2022 dat u niet wist waar uw ouders verbleven sinds zij u op de luchthaven afzetten. U wist evenmin of uw ouders na uw vertrek problemen kenden met uw ex-partner. U vermoedt dat er problemen met A. waren en dat zij elders in Armenië verblijven, aangezien zij uw vragen hierover niet beantwoordden en zij steeds van onderwerp veranderen (CGVS p. 5-6). U beweert echter uw land te zijn ontvlucht omwille van gevaar voor uw leven en beroept zich op internationale bescherming omwille van problemen met uw ex-verloofde die werkzaam is bij de politie. Of uw ouders al dan niet problemen kenden met uw ex-partner zijn geen details maar belangrijke

informatie die iets kan vertellen over uw vrees. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u al de mogelijke moeite zou hebben gedaan om deze informatie te bekomen, net zoals verwacht kan worden dat uw ouders deze informatie met u zouden delen. Het feit dat u niets kan vertellen over de woonplaats van uw ouders, noch over de problemen die uw ouders al dan niet zouden hebben gehad na uw vertrek, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot kunnen ook enkele vaststellingen gemaakt worden in verband met de gebeurtenissen die plaatsvonden in de periode dat u nog in Armenië verbleef.

Zo zijn uw verklaringen over wanneer u uw ex-verloofde achtervolgde en ontdekte dat hij een familie had inconsistent.

Tijdens het relaas dat u deed op de DVZ verklaarde u dat u A. leerde kennen in januari 2019 en dat jullie zich verloofden op 7 april 2019. De klacht diende u tegen hem in op 1 oktober 2019. Toen u gevraagd werd wanneer u A. dan achtervolgde, verklaarde u dat dit gebeurde “ergens in de lente/zomer” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Het is opvallend dat u slechts zulke vage verklaringen aflegde omtrent het moment waarop u ontdekte dat A. u bedroog, terwijl u de andere gebeurtenissen wel concreet in de tijd situeerde. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u dezelfde vraag opnieuw gesteld. U antwoordde toen dat u aan het einde van de zomer, u dacht eind augustus, ontdekte dat A. een gezin had (CGVS p. 8). Er kan verwacht worden dat deze ontdekking enige indruk op u zou maken. Daarenboven vormde de confrontatie die hierop volgde het begin van uw problemen met A.. Indien u reeds in de lente (in plaats van eind augustus) ontdekte dat u door A. werd bedrogen, zou dit willen zeggen dat u verschillende maanden langer door A. geterroriseerd werd alvorens Armenië te ontvluchten. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u concrete en consistente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de moment waarop u ontdekte dat A. reeds getrouwd was. Uw vage en inconsistente verklaringen hieromtrent doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U ontdekte A.'s bedrog door hem in een taxi te volgen tot aan zijn huis. Enige dagen later keerde u terug om met mensen op straat te spreken en ontdekte u zijn leugens. Uw verklaringen over hoeveel tijd er tussen deze twee momenten zat waren evenmin consistent. Wanneer u vertelde hoe u erachter kwam dat uw ex-verloofde een andere familie had, verklaarde u aanvankelijk dat u de volgende dag reeds terugkeerde naar hetzelfde adres (CGVS p. 7, 11). Later tijdens het persoonlijk onderhoud bleek echter dat u de dag nadat u uw ex-partner achtervolgde naar de dialyse moest en pas twee dagen later terugkeerde naar dezelfde plaats (CGVS p. 12). Aangezien u reeds vermoedens had dat A. niet de waarheid tegen u sprak en u na uw achtervolging in onzekerheid naar huis terugkeerde, kan verwacht worden dat u zich zou herinneren hoe lang u nog moest wachten voor uw vermoedens uiteindelijk bevestigd werden. Uw inconsistente verklaringen hieromtrent plaatsen verder twijfel bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoewel u in Armenië bescherming tegen uw ex-partner zocht en een klacht tegen hem indiende, lijkt de manier waarop u dit deed niet in overeenstemming te zijn met uw voorgehouden vrees. Zo blijkt dat u woonde in de wijk Nork (DVZ nr. 10 p. 6, CGVS p. 4) en dat u uw klacht ging indienen bij de politie van ‘Massiv’ of ‘Nork’. “Bij ons” verklaart u hierover (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw ex-verloofde ook werkzaam was in uw wijk (CGVS p. 10). Het is opvallend dat u ervoor kiest om klacht in te dienen tegen uw ex-verloofde in het politiebureau waar hij werkt. Aangezien u de functie van A. niet kende, wist u immers niet welke invloed hij daar kon uitoefenen, of er iets met uw klacht zou worden gedaan en of uw klacht misschien enkel een averechts effect zou hebben. Daarenboven nam u op deze manier het risico A. daar tegen het lijf te lopen. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. Uw paspoort, geboortakte en rijbewijs bevatten louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Verder legde u nog drie foto's voor van uzelf en een man waarvan u beweerde dat het A. was (CGVS p. 8). Op twee van deze drie foto's is de man in uniform te zien. Aan dergelijke foto's kan echter geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Uit deze foto's valt immers niet af te leiden dat de persoon met wie u werd afgebeeld daadwerkelijk A. G. zou zijn. Deze foto's bewijzen evenmin dat u een relatie met A. zou hebben gehad, noch dat deze relatie eindigde met geweld en bedreigingen van zijn kant. U legde eveneens de inhoud van uw klacht voor. Dit is echter geen officieel document, maar een brief die door u werd geschreven en waarvan niet duidelijk is wanneer deze werd opgesteld. Dit document vormt aldus geen bewijs voor het feit dat u klacht tegen A. zou hebben ingediend.

Verder legde u nog een medisch attest voor waaruit blijkt dat u drie keer per week naar de nierdialyse moet. Uzelf verklaarde dat u in Armenië een vrees heeft omwille van uw ex-partner en omwille van uw ziekte (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd werd wat u dan vreesde omwille van uw ziekte, antwoordde u: "schommelingen van bloeddruk en hartklachten". Uit uw verklaringen bleek dat u in Armenië voor uw ziekte behandeld werd. U zou zich ook rustig moeten houden, wat niet lukte. U voelde voor alles schrik (CGVS p. 15). Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor A. G.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster kan helemaal niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Zij gaat vooreerst niet akkoord dat er voor haar geen bijzondere procedure nodig was. Zij stelt immers ernstig ziek te zijn en drie dagen per week een nierdialyse te krijgen, wat steeds invloed heeft op haar psychologische toestand. Haar medische problematiek is bewezen door stukken aanwezig in het administratief dossier. Verzoekster besluit dat zij een zeer kwetsbaar persoon is en dat zij zeer individueel dient te worden behandeld.

Verzoekster herhaalt voorts haar vrees om bij terugkeer naar Albanië vermoord of zwaar geslagen te worden door haar ex-verloofde, die zwaar in zijn mannelijke eer was geschaad en die haar momenteel nog steeds zoekt. Zij geeft aan dat zij met de door haar neergelegde foto's en andere stukken voldoende bewijzen bezorgt van hun relatie.

Verzoekster oppert verder dat haar verklaringen helemaal niet vaag zijn. Haar ex-verloofde vertelde haar immers weinig over zijn werk. Zo vertelde hij haar niet bij welke politiedienst of in welk politiekantoor hij werkte en dit is normaal volgens haar. Zij stelt een simpele vrouw te zijn en dat dit ook buiten haar interesse lag. Ook over zijn persoonlijk leven, hobby's en interesses gaf haar ex-verloofde haar weinig informatie.

Zij betoogt vervolgens dat haar verklaringen wel degelijk overtuigend zijn. Zij verbleef maar enkele uren in Griekenland en ging verder naar België, aangezien het een risico was dat haar ex-verloofde haar in

Griekenland zou kunnen lokaliseren, meer bepaald als een dialysepatiënt via ziekenhuizen. Haar ouders verbleven steeds in Yerevan en hebben nog steeds problemen met haar ex-verloofde.

Volgens verzoekster hebben haar verklaringen bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) steeds prioriteit. De vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken was immers niet voldoende goed. Zij geeft aan dat zij tot op heden geen informatie heeft over de verblijfsplaatsen van haar ouders.

De discrepanties in haar verhaal wijt verzoekster ook aan haar medische toestand. Zo is haar geheugen door deze toestand niet perfect. Zij handhaaft haar versie tijdens het interview bij het commissariaat-generaal, omdat, zo herhaalt zij, de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken naar haar mening niet perfect was. Verzoekster stelt voorts dat haar toestand, als psychologisch zeer gevoelige persoon, grote invloed had op haar verhaal, wat ook blijkt uit haar gedrag tijdens het gehoor bij het commissariaat-generaal. Haar antwoorden waren immers niet altijd logisch en daarmee werd geen rekening gehouden door de verwerende partij. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden is enige mildheid noodzakelijk, zo stelt verzoekster. Zij heeft zich bepaalde zaken mogelijks anders herinnerd, doch dit mag er niet toe leiden dat de vluchtelingenstatus haar onzegd wordt. Mogelijke vergissingen kunnen te wijten zijn aan stress die zij had.

Verzoekster betoogt verder dat de verwerende partij in haar zaak één cruciaal element overziet, namelijk dat haar vervolger, haar ex-verloofde, een man is met enige invloed.

Zij werpt vervolgens op dat haar verzoek om internationale bescherming tevens gestaafd is door talrijke relevante documenten, die in het administratief dossier zijn opgenomen en dat nieuwe documenten eventueel nog zullen volgen. Waar de verwerende partij van oordeel is dat zij niet de nodige documenten kon voorleggen die de geopperde vrees voor vervolging kunnen staven, merkt verzoekster op dat daarmee wordt voorbijgegaan aan het principe dat de meeste verzoekers om internationale bescherming niet in staat zijn om hun verklaringen te onderbouwen met documentatie en dat de omstandigheid dat een verzoeker dit wel kan eerder de uitzondering op de regel is. Kortom, er moet volgens verzoekster voorzichtig worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust.

Enige twijfel dient luidens het verzoekschrift in het voordeel van verzoekster te worden geïnterpreteerd, wegens risico van het terugsturen naar een niet-democratisch land als Armenië.

Volgens verzoekster schendt de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en omdat de foute feitenvinding en foute gevolgtrekking aan de basis lagen van de motivering van de bestreden beslissing, is er ook geen sprake van een deugdelijke motivering. De motivering is voorts niet in feite en in rechte evenredig met het belang van de bestreden beslissing.

Verzoekster is van mening dat zij erkend dient te worden als vluchteling, zodat zij niet apart om de subsidiaire bescherming verzoekt.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) *“om de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen of te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, minstens om aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen”*.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij, zo weze herhaald, daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de

betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Armenië vermoord of zwaar geslagen te worden door haar ex-verloofde, die haar in het verleden agressief bejegende en meermaals met de dood bedreigde en die tot op heden haar ouders bedreigt.

2.3.4.2. Verzoekster beroept zich vooreerst op haar medische toestand, die invloed heeft op haar psychologische toestand en is van oordeel dat zij als zeer kwetsbaar persoon individueel diende te worden behandeld en dat er voor haar een bijzondere procedure nodig was. De Raad ontkent, evenmin als de commissaris-generaal, dat verzoekster nierpatiënt is en drie keer per week een nierdialyse moet krijgen, zoals ook blijkt uit de door verzoekster neergelegde medische stukken. Om hier op passende wijze aan tegemoet gekomen, werd verzoekster voor het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal opgeroepen op een dag dat zij niet naar de dialyse moest. Het persoonlijk onderhoud zelf werd dan weer afgenomen door een *protection officer* met expertise in het interviewen van kwetsbare personen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet worden afgeleid dat zich noemenswaardige, specifieke en/of ernstige problemen zouden hebben voorgedaan. Verzoekster bleek in staat de vragen telkenmale te begrijpen en uitvoerig te antwoorden op de haar gestelde vragen. De *protection officer* vroeg verzoekster ook meermaals hoe het met haar ging, niet alleen aan het begin van het persoonlijk onderhoud maar ook na de twee pauzes en net voor de tweede pauze en ging in op verzoeksters vraag om haar medicatie te mogen nemen. Uit de notities blijkt verder dat verzoekster meerdere keren begon te huilen, maar nergens blijkt dat zij niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, dat zij de vragen niet begreep en dat zij niet in staat zou zijn geweest op een coherente wijze de kernelementen van haar relaas ten berde te brengen. De Raad besluit dan ook dat terdege rekening is gehouden met de bijzondere procedurele noden van verzoekster, dat haar gepaste steunmaatregelen werden toegekend, dat haar rechten gerespecteerd werden en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.3.4.3. Blijkens de bestreden beslissing maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in Armenië een gegronde vrees voor vervolging koestert, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Eerst en vooral (i) blijven haar verklaringen met betrekking tot haar ex-verloofde erg vaag, algemeen en oppervlakkig, zowel wat zijn professioneel leven als zijn privéleven betreft, waardoor niet alleen afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van hun relatie, maar ook aan de voorgehouden vrees. Verder (ii) kunnen verzoeksters verklaringen met betrekking tot wat er gebeurde na haar vertrek uit Armenië niet overtuigen. Zo ondermijnt het feit dat zij inconsistente verklaringen aflegde omtrent de kennis die haar ex-verloofde al dan niet zou hebben over haar verblijfplaatsen na haar vlucht verder de geloofwaardigheid van het relaas en daarenboven bleven de verklaringen die zij aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van haar ouders en de problemen die zij kenden na haar vertrek erg vaag. Tot slot (iii) kunnen er ook enkele vaststellingen gemaakt worden in verband met de gebeurtenissen die plaatsvonden in de periode dat verzoekster nog in Armenië verbleef. Zo legt zij vage verklaringen af over het moment wanneer zij haar ex-verloofde achtervolgde en over het moment waarop zij ontdekte dat hij haar bedroog en reeds een gezin had. Verder is het ook opvallend dat zij ervoor koos om klacht in te dienen in het politiebureau waar hij werkt. De voorgelegde documenten (iv) veranderen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, niets aan voorgaande appreciatie. Wat de door verzoekster aangehaalde medische problemen dan weer betreft (v), wordt opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekster er niet in slaagt deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoekster zich in de hoger weergegeven argumentatie hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van en het volharden in het vluchtrelaas en van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote beweringen en vergoelijkingen en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de commissaris-generaal die duidelijk steun vinden in het administratief dossier, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.3.4.4. Verzoekster ontkent vooreerst niet dat zij doorheen de administratieve procedure weinig kon vertellen over haar ex-verloofde, noch over zijn professioneel leven, noch over zijn privéleven. Zij stelt dienaangaande dat haar ex-verloofde haar weinig tot niets vertelde, dat dit voor haar normaal is, dat zij een simpele vrouw is en dat dit ook buiten haar interesse lag.

Deze uitleg overtuigt de Raad echter niet. Het kan wel goed zijn dat de ex-verloofde weinig spraakzaam was over zijn werk en zijn privéleven, maar dat verzoekster op elementaire vragen geen antwoord kon verschaffen, doet toch de wenkbrouwen fronsen. Zo wist zij niet bij welke politiedienst hij precies werkte, wat zijn taken en verantwoordelijkheden waren, welke rang hij had, sinds wanneer hij voor de politie werkte en of hij werd overgeplaatst toen ze samen waren, laat staan of hij zelfs ooit ander werk heeft gehad (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Naast de wel zeer beperkte kennis over het professioneel leven van haar ex-verloofde, legde verzoekster tevens vage en oppervlakkige verklaringen af over zijn persoonlijk leven. Zo kende verzoekster het patroniem van haar ex-verloofde niet, wist zij niet of hij broers of zussen had, wist zij niets over zijn ouders (notities persoonlijk onderhoud, p. 6, 10), en kon ze, behalve dat hij graag praatte, en over de liefde en schoonheid sprak, niets vertellen over eventuele hobby's en interesses. Dit wringt des te meer, daar zij verklaarde dat ze tijdens hun eerste ontmoeting spraken over wat ze graag deden en wat hun hobby's waren (notities persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Van verzoekster kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij meer over haar ex-verloofde zou kunnen vertellen, niet alleen omdat het haar verloofde was, maar ook omdat net hij degene is die zij vreest en voor wie zijn haar land van herkomst ontvluchtte en een verzoek om internationale bescherming indiende. Daar verzoekster aangaf dat haar ex-verloofde haar met de dood bedreigde en dat haar poging om bescherming aan te vragen door hem zou zijn gesaboteerd, kon van haar ook redelijkerwijze worden verwacht dat zij ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van haar problemen en haar situatie in haar land van herkomst en om meer informatie te trachten te bekomen, onder meer over de precieze functie en rang van haar ex-verloofde, dit net om haar vrees correct te kunnen inschatten en te kunnen concretiseren. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat de vage en oppervlakkige verklaringen over de ex-verloofde afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de relatie, alsook aan de voorgehouden vrees. Verzoekster mag dan wel beweren dat zij middels foto's en andere stukken voldoende bewijzen voorlegde van hun relatie, maar gaat daarmee voorbij aan de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing in dit verband. Verzoekster maakte inderdaad drie foto's over tijdens de administratieve procedure, waarop zij afgebeeld staat met een man waarvan zij beweert dat het haar ex-verloofde is (map documenten, stuk 5). Uit de foto's kan evenwel in het geheel niet worden afgeleid dat de man die erop staat afgebeeld, daadwerkelijk verzoeksters ex-verloofde zou zijn. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto's eenvoudigweg kunnen worden gemanipuleerd. Daarenboven bevatten de foto's slechts een momentopname, kunnen deze eenvoudigweg zijn geënceneerd en valt hieruit op generlei wijze af te leiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze genomen werd. Zelfs indien verzoekster hierop samen met A. zou staan, dan nog vormen deze foto's bijgevolg niet het minste bewijs voor het bestaan van enige relatie tussen verzoekster en deze persoon; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat deze relatie eindigde met geweld en bedreigingen van zijn kant. Evenmin kan uit deze foto's worden afgeleid dat er enig geloof zou kunnen of moeten worden gehecht aan verzoeksters verklaringen omtrent de uit de relatie voortgesproten problemen en vrees. Waar verzoekster doelt op andere voorliggende bewijzen van de relatie, merkt de Raad op dat in het administratief dossier nog een door verzoekster geschreven, overigens niet vertaalde brief zit, die de inhoud van de tegen de ex-verloofde neergelegde klacht moet weergeven, maar waarvan evenwel niet duidelijk is wanneer deze werd opgesteld en die geen bewijs vormt van de relatie, noch van het feit dat er daadwerkelijk klacht zou zijn ingediend (map documenten, stuk 6).

2.3.4.5. Naast de vage verklaringen over de ex-verloofde, kunnen ook verzoeksters verklaringen met betrekking tot wat er gebeurde na haar vertrek uit Armenië niet overtuigen.

Zo ondermijnen verzoeksters inconsistente verklaringen omtrent de kennis die haar ex-verloofde had over haar verblijfplaatsen na de vlucht in Armenië, met name of hij al dan niet wist dat verzoekster naar Griekenland ging alvorens naar België te komen, verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt overwogen:

“Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dat u aanvankelijk naar Griekenland reisde. Toen u daar aankwam belde u uw ouders om te laten weten dat u goed was aangekomen. Zij vertelden u dat A. wist dat u in Griekenland was (DVZ vragenlijst nr. 31 p. 12). Ook wanneer u gevraagd werd of u redenen had die een verzet om overdracht naar Griekenland rechtvaardigden, antwoordde u dat u niets tegen Griekenland had, maar dat uw ex-verloofde wist dat u daar was en u makkelijk zou kunnen vinden (DVZ vragenlijst nr. 33 p. 12). Tijdens het overlopen van de reisroute gaf u opnieuw aan dat uw ex-verloofde wist dat u in Griekenland verbleef (DVZ vragenlijst nr. 37 p. 13). Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter iets anders. U vertelde daar dat uw ex-verloofde niet wist dat u in Griekenland was of naar Griekenland ging. Uw moeder liet u weten dat u naar een veiligere plaats moest reizen omdat A. na uw vertrek nog naar uw huis was langs gekomen en ruzie had gemaakt. U was uit schrik verder gereisd (CGVS p. 15). Deze twee versies van de feiten vallen echter op geen enkele manier met elkaar te rijmen.”

De inconsistentie is pertinent en vindt steun in het administratief dossier. Waar verzoekster in het verzoekschrift opwerpt dat zij slechts enkele uren in Griekenland verbleef alvorens verder te reizen naar België, aangezien het een risico was haar ex-verloofde haar, als dialysepatiënt via ziekenhuizen, in Griekenland zou kunnen lokaliseren, heft dit de inconsistentie tussen haar opeenvolgende verklaringen of haar ex-verloofde al dan niet wist dat zij naar Griekenland ging, nog niet op.

Daar komt nog bij dat verzoekster tevens erg vage verklaringen aflegde met betrekking tot de verblijfplaats van haar ouders en de problemen die zij kenden na haar vertrek uit Armenië. Hieromtrent staat in de bestreden beslissing terecht het volgende te lezen:

“Hoewel u tijdens uw interview op de DVZ op 10 februari 2020 verklaarde dat uw ouders in Yerevan woonden en u hun adres gaf (DVZ vragenlijst nr. 13 p. 7), verklaarde u tijdens uw onderhoud op het CGVS op 26 januari 2022 dat u niet wist waar uw ouders verbleven sinds zij u op de luchthaven afzetten. U wist evenmin of uw ouders na uw vertrek problemen kenden met uw ex-partner. U vermoedt dat er problemen met A. waren en dat zij elders in Armenië verblijven, aangezien zij uw vragen hierover niet beantwoordden en zij steeds van onderwerp veranderen (CGVS p. 5-6). U beweert echter uw land te zijn ontvlucht omwille van gevaar voor uw leven en beroept zich op internationale bescherming omwille van problemen met uw ex-verloofde die werkzaam is bij de politie. Of uw ouders al dan niet problemen kenden met uw ex-partner zijn geen details maar belangrijke informatie die iets kan vertellen over uw vrees. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u al de mogelijke moeite zou hebben gedaan om deze informatie te bekomen, net zoals verwacht kan worden dat uw ouders deze informatie met u zouden delen. Het feit dat u niets kan vertellen over de woonplaats van uw ouders, noch over de problemen die uw ouders al dan niet zouden hebben gehad na uw vertrek, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoekster brengt hier enkel tegenin dat haar ouders steeds in Yerevan hebben verbleven en nog steeds problemen hebben met A. Hiermee slaagt zij er echter niet in afbreuk te doen aan de pertinente motieven dat de bewering dat zij elders (in Yerevan) verblijven na haar vertrek en dat zij nog steeds problemen kennen, enkel berust op vermoedens, die geenszins *in concreto* worden gestaafd met enig begin van bewijs. Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, gaat het niet om details en kon redelijkerwijze verwacht worden dat verzoekster al de mogelijke moeite zou hebben gedaan om de betreffende informatie te bekomen, net zoals verwacht kan worden dat haar ouders deze informatie met haar zouden delen. Dat verzoekster kennelijk naliet dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet nog maar eens afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging. Dat zij geen informatie heeft over de verblijfplaatsen van haar ouders en over hun concrete problemen met de ex-verloofde na haar vertrek, kan niet worden verschoond door de loutere bewering dat haar ouders, waarmee zij minstens maandelijks telefonisch in contact staat, haar vragen hierover niet beantwoorden en steeds van onderwerpen veranderen. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming immers worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren

omtrent zijn problemen en zijn situatie. Van verzoekster mag dan ook worden verwacht aan te dringen om meer informatie te verkrijgen van haar ouders, zeker met het oog op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

2.3.4.6. De Raad stelt vast dat verzoekster de overwegingen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt geoordeeld dat ook de verklaringen over wanneer zij haar ex-verloofde achtervolgde en ontdekte dat hij reeds een familie had, inconsistent zijn, alsook dat het opvallend is dat zij ervoor koos om klacht in te dienen tegen haar ex-verloofde net in het politiebureau waar hij werkte, volledig ongemoeid laat in het voorliggende verzoekschrift. Deze overwegingen zijn pertinent, draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en dragen eens te meer bij aan de vaststelling dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas nog maar eens wordt ondermijnd en aangetast. De motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchterlaas ongeloofwaardig is, blijven bij gebrek aan enig concreet verweer aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen:

“Tijdens het relaas dat u deed op de DVZ verklaarde u dat u A. leerde kennen in januari 2019 en dat jullie zich verloofden op 7 april 2019. De klacht diende u tegen hem in op 1 oktober 2019. Toen u gevraagd werd wanneer u A. dan achtervolgde, verklaarde u dat dit gebeurde “ergens in de lente/zomer” (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Het is opvallend dat u slechts zulke vage verklaringen aflegde omtrent het moment waarop u ontdekte dat A. u bedroog, terwijl u de andere gebeurtenissen wel concreet in de tijd situeerde. Tijdens uw onderhoud op het CGVS werd u dezelfde vraag opnieuw gesteld. U antwoordde toen dat u aan het einde van de zomer, u dacht eind augustus, ontdekte dat A. een gezin had (CGVS p. 8). Er kan verwacht worden dat deze ontdekking enige indruk op u zou maken. Daarenboven vormde de confrontatie die hierop volgde het begin van uw problemen met A.. Indien u reeds in de lente (in plaats van eind augustus) ontdekte dat u door A. werd bedrogen, zou dit willen zeggen dat u verschillende maanden langer door A. geterroriseerd werd alvorens Armenië te ontvluchten. Er kan dan ook van u verwacht worden dat u concrete en consistente verklaringen zou kunnen afleggen met betrekking tot de moment waarop u ontdekte dat A. reeds getrouwd was. Uw vage en inconsistente verklaringen hieromtrent doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

U ontdekte A.'s bedrog door hem in een taxi te volgen tot aan zijn huis. Enige dagen later keerde u terug om met mensen op straat te spreken en ontdekte u zijn leugens. Uw verklaringen over hoeveel tijd er tussen deze twee momenten zat waren evenmin consistent. Wanneer u vertelde hoe u erachter kwam dat uw ex-verloofde een andere familie had, verklaarde u aanvankelijk dat u de volgende dag reeds terugkeerde naar hetzelfde adres (CGVS p. 7, 11). Later tijdens het persoonlijk onderhoud bleek echter dat u de dag nadat u uw ex-partner achtervolgde naar de dialyse moest en pas twee dagen later terugkeerde naar dezelfde plaats (CGVS p. 12). Aangezien u reeds vermoedens had dat A. niet de waarheid tegen u sprak en u na uw achtervolging in onzekerheid naar huis terugkeerde, kan verwacht worden dat u zich zou herinneren hoe lang u nog moest wachten voor uw vermoedens uiteindelijk bevestigd werden. Uw inconsistente verklaringen hieromtrent plaatsen verder twijfel bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hoewel u in Armenië bescherming tegen uw ex-partner zocht en een klacht tegen hem indiende, lijkt de manier waarop u dit deed niet in overeenstemming te zijn met uw voorgehouden vrees. Zo blijkt dat u woonde in de wijk Nork (DVZ nr. 10 p. 6, CGVS p. 4) en dat u uw klacht ging indienen bij de politie van ‘Massiv’ of ‘Nork’. “Bij ons” verklaart u hierover (CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw ex-verloofde ook werkzaam was in uw wijk (CGVS p. 10). Het is opvallend dat u ervoor kiest om klacht in te dienen tegen uw ex-verloofde in het politiebureau waar hij werkt. Aangezien u de functie van A. niet kende, wist u immers niet welke invloed hij daar kon uitoefenen, of er iets met uw klacht zou worden gedaan en of uw klacht misschien enkel een averechts effect zou hebben. Daarenboven nam u op deze manier het risico A. daar tegen het lijf te lopen. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan.”

2.3.4.7. Waar verzoekster in het algemeen opwerpt dat haar verklaringen, afgelegd bij het commissariaat-generaal, steeds prioriteit hebben en dat de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet perfect of voldoende was, merkt de Raad op dat dit niet meer is dan een blote *post factum* bewering, die geenszins afbreuk doet aan de tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen haar opeenvolgende verklaringen, die duidelijk waren en niet voor interpretatie vatbaar. Met dergelijke algemene, ongefundeerde en niet nader onderbouwde bewering kan verzoekster bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat haar voormelde gezegden bij de Dienst Vreemdelingenzaken foutief zouden zijn vertaald, neergeschreven en voorgelezen. Dit geldt nog des te meer nu uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster aangaf de

tolk die haar bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed te begrijpen, geen bezwaar te hebben tegen deze tolk en het te zullen melden indien zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen zouden voordoen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, verklaringen betreffende procedure). Verzoekster ondertekende haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorts uitdrukkelijk voor akkoord, nadat deze aan haar werden voorgelezen. Hiermee gaf zij aan dat deze juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid, wat zij aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal ook bevestigde. Daarenboven gaf verzoekster bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud ondubbelzinnig te kennen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen en maakte zij aldaar geen melding van eventuele of vermoede problemen inzake de vertaling of communicatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster kan thans dan ook niet voor het eerst ernstig voorhouden dat de vertaling bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet perfect of voldoende was. Zij laat overigens ook na hierover ook maar enige verdere duiding te verschaffen en toont niet concreet aan dat, waar of op welke wijze dit de weergave van haar gezegden zou hebben beïnvloed. Evenmin toont zij aan dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Evenmin kan verzoekster de discrepanties in haar verhaal wijten aan haar medische toestand, die ervoor zorgt dat haar geheugen niet perfect is. Dit is niet meer dan een blote bewering, die overigens op aperte wijze wordt tegengesproken door een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit blijkt dat verzoekster zonder problemen of aarzelen op de haar gestelde vragen kon antwoorden en zelfs breedvoerig haar asielrelaas uit de doeken deed. Geheugenproblemen kunnen alleszins niet uit de notities worden afgeleid. Dat haar antwoorden niet altijd logisch waren, is eveneens niet meer dan een blote bewering, die verzoekster geenszins staft met enig voorbeeld.

De aard en de impact van de psychische klachten waaraan verzoekster beweert te lijden worden dan weer niet gestaafd aan de hand van medische en/of psychologische attesten. Het voorliggende medisch attest (map documenten, stuk 2) toont enkel aan dat verzoekster drie keer per week naar de nierdialyse moet, wat geenszins wordt betwist, maar bevat daarnaast nergens een vermelding dat zij geheugen- of psychische problemen kent, laat staan dat hierin zou vermeld worden dat dit een weerslag kan hebben op haar vermogen eenduidige, coherente verklaringen af te leggen in het kader van de procedure om internationale bescherming.

Daar waar verzoekster tot slot nog stelt dat bepaalde tegenstrijdigheden te verklaren vallen door afwijkende herinneringen aan bepaalde gebeurtenissen of door vergissingen als gevolg van stress, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekster niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument stress te hebben gehad doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verder benadrukt de Raad nog en herhaalt hij dat er *in casu* geen gegevens voorhanden zijn waaruit blijkt dat stress of eventuele geheugenproblemen verzoekster verhinderd zouden hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en haar asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar de stress die verzoekster ervoer of de mogelijkheid wordt geopperd dat haar herinneringen niet stroken met hoe de feiten zich voordeden, stelt de Raad tot slot nog vast dat dit slechts blote beweringen betreffen en dat verzoekster geenszins *in concreto* toelicht welke tegenstrijdigheden of vergissingen hieraan te wijten zouden zijn.

2.3.4.8. Verzoekster betoogt tot slot dat de verwerende partij in haar zaak één cruciaal element overziet, namelijk dat haar vervolger, haar ex-verloofde, een man is met enige invloed. Aangezien, zoals hiervoor genoegzaam is gebleken, aan het relaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht, is dit betoog niet dienstig.

2.3.4.9. Wat verzoeksters vrees omwille van haar medische problemen betreft, merkt de Raad op dat verzoekster de overwegingen dienaangaande van de bestreden beslissing volledig onverlet laat in het verzoekschrift, zodat deze, bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer, gehandhaafd blijven, door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen:

“Verder legde u nog een medisch attest voor waaruit blijkt dat u drie keer per week naar de nierdialyse moet. Uzelf verklaarde dat u in Armenië een vrees heeft omwille van uw ex-partner en omwille van uw ziekte (CGVS p. 15). Wanneer u gevraagd werd wat u dan vreesde omwille van uw ziekte, antwoordde u: “schommelingen van bloeddruk en hartklachten”. Uit uw verklaringen bleek dat u in Armenië voor uw ziekte behandeld werd. U zou zich ook rustig moeten houden, wat niet lukte. U voelde voor alles schrik (CGVS p. 15). Zoals hierboven reeds beargumenteerd werd kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw vrees voor A. G.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u omwille van uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of omwille van uw toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van uw medische problemen zou kunnen rekenen.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

2.3.4.10. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op aannemelijkheid berusten. De verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn niet voldaan en derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoekster.

2.3.4.11. Verzoekster beweert voorts nog dat haar verzoek tevens gestaafd is door talrijke relevante documenten en dat de omstandigheid dat een verzoeker in staat is zijn verklaringen te onderbouwen met documentatie eerder de uitzondering op de regel is, waardoor er volgens haar voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust. Hiermee gaat verzoekster evenwel voorbij aan de concrete en pertinente overwegingen van de bestreden beslissing aangaande alle door verzoekster in het kader van haar tweede verzoek neergelegde documenten en waarvan het merendeel door de Raad tevens hiervoor reeds werd besproken. De overige door verzoekster neergelegde en nog niet besproken documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, te weten haar paspoort, geboorteakte en rijbewijs, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet dienstig en concreet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet op dienstige en concrete wijze worden aangevochten of betwist, door de Raad overgenomen.

2.3.4.12. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde minstens impliciet de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.3.5.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Armenië een situatie heerst van

willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

2.3.5.3. In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden in aanmerking genomen.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en dit, zo weze herhaald, door een gespecialiseerde *protection officer* om tegemoet te komen aan haar bijzondere procedurele noden. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS